

Rusko nedopustí uzurpaci moci. Západ zcela marně doráží na Lukašenka

- CZ24 News | 1. června 2021

BĚLORUSKO/RUSKO/USA/EU: Petr Akopov srozumitelnými argumenty vysvětluje, nakolik marná a zbytečná je snaha Západu odstranit Lukašenka a zmocnit se vlády v Bělorusku

Západ neví, jak jednat s Lukašenkem, protože nechápe (nechce chápat) podstatu současného dění. Po události s nuceným přistáním letecké linky Atény-Vilnius v Minsku zakázala EU lety běloruské letecké společnosti, uzavřela běloruské nebe pro svá letadla a chce proti republice zavést nové sankce, včetně zákazu dovozu běloruské potaše (která zaujímá pětinu světového trhu). Zároveň se však obává, aby Bělorusko ještě více netlačila k Rusku, a nepřispívala tak k integraci svazového státu. „To by byl dárek Putinovi,“ říkají jedni. „Vždyť ale už jsou beztak spolu,“ odpovídají druzí.

„Dvě různé země, ale podobný vzorec chování,“ huďrá generální tajemník NATO Jens Stoltenberg. *„Potlačují demokratické protesty, opozici, používají kybernetické útoky.“* A dochází k pozoruhodnému závěru: *„Vytváří to navíc nestabilitu v našem sousedním regionu. NATO se tedy bude i nadále přizpůsobovat a podporovat své partnery v Gruzii a na Ukrajině.“* Jinými slovy, NATO bude pokračovat v expanzi do postsovětského prostoru – protože zloduchové Lukašenko a Putin nechtějí tolerovat pokusy Západu vměšovat se do vnitřních záležitostí jejich zemí.

Pro Evropu představují vskutku děsivou hrozbu. Má totiž dojem, že válčí s Ruskem o Bělorusko, a proto je důležité, aby Západ nespálil všechny mosty s Minskem. Ve skutečnosti se však Lukašenko rozhodl už dávno.

Za sjednocení postsovětských států

„Jedním z argumentů ve prospěch integrace je cílevědomá činnost vnějších sil pracujících proti Společenství,“ řekl v pátek Alexandr Lukašenko – ještě před setkáním s Vladimírem Putinem v Soči. Běloruský prezident tím neměl na mysli integraci Svazového státu Ruska a Běloruska. A ani Eurasijskou unii – mluvil o SNS (Společenství nezávislých států sdružující devět z patnácti bývalých svazových republik SSSR). Ano, mínil právě tuto napůl živelnou organizaci sdružující postsovětské státy, jejichž představitelé se právě sešli na zasedání v Minsku. A Lukašenko jim navrhl, aby se soustředili na rozvoj společného hospodářského prostoru:

„Řeknu otevřeně a přímo: pokud to v nejbližší době nevyřešíme, nebudeme už moci hovořit o existenci efektivního Společenství nezávislých států. Dokonce řeknu – ani o EAEU (Eurasijské ekonomické unii). Je nejvyšší čas konečně udělat tečku nad všemi „i“ a přijmout řešení pro vytvoření skutečného fundamentu vztahů mezi našimi státy. A tímto fundamentem je ekonomika.“

Čili Lukašenko volá po reálné integraci velké části postsovětského prostoru – a vyčítá přitom Gruzii a Ukrajině, že opustily SNS (mimochodem, se statusem druhé jmenované země to není vůbec jednoznačné). Snílek z Minsku? Od života odtržený vládce malé země, proti níž se Evropská unie chystá další kobercové bombardování sankcemi?

Naprosto ne, Lukašenko je v této otázce pravý realista, protože pro nás – dědice tisíciletého Ruska – není jiné cesty. A Lukašenko o tom mluvil celých sedmadvacet let své vlády. K moci se dostal dva a půl roku po rozpadu SSSR – a od počátku se vyslovoval pro zachování jednoty postsovětského prostoru, aby všichni drželi spolu, nechtějí-li, aby je Západ kolonizoval. A před čtvrtstoletím přistoupil k vytvoření svazové unie s Ruskem, čímž učinil pro svůj stát jednoznačnou volbu.

Ale ten je přece „vícevektorový“, je náš i cizí, opakují rádi Lukašenkovi odpůrci v Rusku. Vždyť ani neuznal Krym za ruský! Nicméně Lukašenko vždy hovořil o třech bratrských slovanských národech, vždy prosazoval jednotu Ruska, Ukrajiny a Běloruska. A když Ukrajina – po Západem zorganizovaném státní převratu – začala být otevřeně protiruská, snažil se udržovat vztahy se svým jižním sousedem, ačkoliv si uvědomoval zhoubnost postupu kyjevské vlády.

Stejně jako Vladimír Putin i Lukašenko vždy vycházel z předpokladu, že dříve či později budou tři národy (nebo spíše tři části jednoho národa) znovu pospolu. Hlavní roli v boji (i geopolitickém) o Ukrajinu hraje samozřejmě Rusko, ale také Bělorusko sází na budoucí jednotu tří odnoží ruského národa a nikoli na jejich rozdělení, tj. eurointegraci a atlantizaci Ukrajiny. A na reintegraci většiny zemí postsovětského prostoru.

Marná snaha

Co může Západ v takových podmínkách dělat? Doufat ve změnu vlády v Minsku? Lukašenko obstál i v té nejtěžší situaci během loňských povolebních nepokojů. A navíc, i kdyby plány na jeho odstranění nějakým zázrakem vyšly, „ukrajinský scénář“ by neměl šanci na zopakování – Moskva by nebyla ochotna mlčky přihlížet pokusům Západu a jeho běloruské Páté kolony o převzetí vlády v části Svazového státu. K žádné „změně orientace“ by v Bělorusku stejně nedošlo.

Je to Západ schopen pochopit? Ve většině evropských zemí si samozřejmě uvědomují marnost pokusů o oddělení Běloruska od Ruska, ale někteří přesto trvají na tom, že je nutné dál sázet na běloruskou kartu. Mnozí dokonce nadále věří v možnost vojenského útoku na ruský svět, zatímco jiní

chtějí běloruskou otázku jednoduše využít jako další záminku, aby zabránili obnovení normálních rusko-evropských vztahů. Motivy a zájmy Polska a Litvy na jedné straně a Velké Británie na straně druhé se mohou lišit, ale není náhodou, že právě oni dnes nejaktivněji rozdmýchávají „kauzu s Prataševičem“.

Co jiného může Západ ještě udělat? Vzdát se běloruské potaše? Minsk si snadno najde jiný odbyt. Prohlásit Lukašenka za vyslance pekla a zavést proti němu a všem běloruským představitelům nové sankce? Už si zvykli. Neuznat ho jako prezidenta? Nu ano – Macron již podpořil žádost Tichanovské, aby pozvali právě ji na summit G7 v Londýně. To se nikdo dosud nepoučil například z bezvýsledného šachování s „venezuelským rádobyprezidentem Guaidó“?

Rada pod obraz

Jeden vskutku účinný krok by tu ovšem byl, ale udělat ho musejí USA. Jediným máchnutím tak mohou nejen ponížit Lukašenka, ale také srazit na kolena Putina – celý civilizovaný svět to od nich přece očekává, nebo ne? Stačí k tomu jediné: vzít si k srdci radu novináře Davida Ignatiuse, který ji udělil světové velmoci v článku The Washington Post pod názvem „Lukašenko nevyhrává, je zoufalý“ (kde mimo jiné dokazuje, že na rozdíl od Běloruska mají USA právo zajímat letadla po celém světě a zabíjet každého, koho považují za nepřítele či teroristu):

„Prezident Biden chce bojovat proti diktátorům, aniž by rozpoutal novou studenou válku. Základy pro to položí 16. června v Ženevě při setkání s Putinem. Pane Bidene, vezměte si na toto setkání červeno-bílo-červené ponožky, abyste všem připomněl, na čí straně stojíte.“

Byl by to vskutku silný tah – a je škoda, že Biden se touto skvělou radu bohužel asi řídit nebude. Putin tak přijde o příležitost se zasmát.

Autor: Petr Akopov

Překlad: <https://www.protiproud.cz>

Zdroj: <https://ria.ru>